Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

15de aargang. Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i September 1939 Nr. 18

Sekstende søndag efter Trefoldighet

Tror du dette?

Og mange av jøderne var kommet til Marta og Maria for at trøste dem i sorgen over deres broder.

Da nu Marta fik høre at Jesus kom, gik hun ham imøte; men Maria sat hjemme i huset.

Marta sa da til Jesus: Herre! hadde du været her, da var min broder ikke død; men ogsaa nu vet jeg, at alt hvad du ber Gud om, vil Gud gi dig.

Jesus sier til hende: Din bror skal opstaa.

Marta sier til ham: Jeg vet, at han skal opstaa i opstandelsen paa den yderste dag.

Jesus sa til hende: Jeg er opstandelsen og livet; den som tror paa mig skal leve, om han end dør, og hver den som lever og tror paa mig, skal aldrig i evighet dø. *Tror du dette?*

Hun sier til ham: Ja, Herre! Jeg tror at du er Messias, Guds søn, han som skal komme til verden.

Og da hun hadde sagt dette, gik hun bort og kaldte i stilhet paa sin søster Maria og sa: Mesteren er her og kalder paa dig.

Da hun hørte det, stod hun hastig op og gik til ham.

Joh. 11, 19–29.

Spørgsmaalet om liv og død.

var plutselig blit smertelig aktuelt in det stille fredens hjem i Betania. I denne tunge tid vilde gjerne de to søstre hat Jesus hos sig. De følte sig jo saa inderlig knyttet til ham med troens sterke baand. Men til trods for at de hadde sendt bud paa ham, maatte de kjæmpe den haapløse kamp alene, og mange gange under broderens sykdom hadde de visst i raadløshet og hjælpeløshet sukket til hverandre: Aa, hadde bare Jesus været her, da vilde alt været godt. Men han kom ikke. Og efter at Lasarus hadde lukket sit øie i døden, var det vel ogsaa blit smertelig for dem dette spørgsmaal: Hvorfor kom han ikke, den kjære Herre? Disse tanker hadde fyldt dem saa helt at da Jesus endelig kom, lyder det som et vemodig, næsten bebreidende ikke fra de sorgtunge timer, først fra Marta (v. 21) og siden fra Maria (v. 32), det samme forpinte suk: Herre, hadde du været her, da var min broder ikke død.

Men nu var det saa haapløst forsent. Nu var graven lukket for ham de elsket. Og hvem i verden kan gjøre noget med et stinkende lik?

De hadde hat haap saa længe der var liv, men ved dødens terskel laa grensen for deres tro paa hvad Jesus formaadde.

Dette vidste Jesus. Det var derfor han ikke kom før alt var haapløst, lukket, stengt.

Nu vilde han vise disse sine venner, som trodde paa ham, at de hadde lov til *at tro grenseløst paa ham.*

Derfor sier han: "Jeg er opstandelsen og livet, den som tror paa mig, skal leve, om han end dør."

Og vidunderlige ord: "Den som lever og tror paa mig, skal aldrig i evighet dø."

Og han lægger til: "*Tror du dette?*"

Læser! Tror *du* dette? Tror du grenseløst paa Kristus?

Tror du dette, da har Gud faat lægge dødens alvor ind i dit liv, og livets haap i din død.

Livet blir dødsens alvorlig, fordi vi vet at for enhver av os begynder livets vei her i dødens land. Den begynder, naar vi gir vort liv til Kristus, som gav sit for os.

Og vor død skal vi i ham faa se i lysglansen av livets haap. Vi skal faa sin vigsel av hans aapne grav, — nu ligger den "i Guds-haven, i Jesu vold."

Missionsvenner! Tror vi grenseløst paa Kristus? Vi har lov til at gjøre det. Gjør vi det, da eier vi den tro som kan overvinde verden. Og da skal vi faa være med at knytte forbindelsen mellem meneskesjæle og livets Herre her i dødens land. (A. T. Skarpaas i "N. M. T.") "Vidnesbyrd fra Broderkredsen."

Et venligt ord har liflig klang
For store som for smaa,
De skaper fryd som Lerkens sang
Og kan de største naa.

Et venligt ord som ei blir sagt,
En leilighet som svant,
Det er en sten til byrden lagt
For den som trøst ei fandt.

Et isdryp over haanden varm
Som bad om svar og bud,
Det gjør dig selv saa sjæle arm,
Det fjerner dig fra Gud.

Ti fra Guds aasyn straaler klar
Den kjærlighetens glans
Som maa i dig bli aapenbar
Om du vil vorde hans.

Sofie Bannevei Norsk Lærerinde.
Død 1924.

—N. F.

Bøn!

Jesus, du som elsker alle,
ogsaa mig, dit ringe barn,
la mig aldrig fra dig falde,
vogt mig du fra satans garn.
La mig villig tjene dig,
du som gjorde alt for mig.

Jesus, la mig saadan leve,
at hvor end min vei skal gaa,
i dit fotspor jeg maa trede
og mit høie maal opnaa.
La mig blive kun i dig,
du som gjorde alt for mig.

Jesus, vær mig nær omsider,
Jesus, vær mig nær især,
naar til livets kveld det lider,
og min strid skal sluttes her.
Du som gjorde alt for mig,
jeg har evig nok i dig.

—G. O.

"Vær tro indtil døden, saa vil jeg gi Livsens Krone." Aab. 2, 10

Vi fandt ham, han blev var Jesus; men nu staar tilbake at eie sit alt i Ham indtil enden, daglig at kunne si: "Herren er min del," Begr. 2, 24. Ja, det er et alvorligt spørgsmaal, som det gjælder at stille hver dag: Er Herren din del? Har du fremdeles din skat i Ham, din trøst og fred, din glæde, din kraft, din salighet, dit alt i Ham Du læser, du beder, du hører ordet omtrent som ellers; du kommer sammen med de troende, du deltager i Gudsrikes arbeide, man ser op til dig som en gammel kristen, — men er Herren din del? Har dit hjerte det godt med Jesus i enrum, naar ingen kirkeklokke kalder dig til at være andægtig? Føler du dig glad i bønnen hos din Gud, ogsaa naar du er alene med ham, eller er det blot i forsamlinger naar man opfordrer dig til at holde bøn, at du har saa meget at si din Gud? Er det godt at tænke paa Himlen, tragter du efter det som er oventil, længter du imellem efter at flytte herfra?

Ak, ved saadanne spørgsmaal blir mange hjerter aapenbare, da viser det sig, at der er saa mange, som verden atter fik drage til sig, saa mange lunkne, som har forlatt sin første kjærlighet. O, har du derfor din sjæl kjær, saa hold dig nær til Jesus; bruk hans Naademidler, ransak og prøv dig selv og spørg daglig efter den trange vei, som fører til Livet. Om du er ussel og ringe, ja den minste av alle Guds Børn, blot spørger efter ham, daglig finder fred og hvile i ham, daglig søker syndernes forlatelse hos ham, daglig kraft til striden mot dig selv, da er du dog salig; da vil han ikke forstøde dig, fordi du er fattig og elendig; nei, Herren er ogsaa de svakes Gud og de Hjælpeløser fader. (Hyrderøsten.) ved N. F.

Tofield, Alta.

En kort historie av den Norsk Lutherske kirke av Amisk Creek.

Alle steder hvor skandinaver begynder nybyggerlivets haarde kamp, er kanske savnet av et Guds hus en av de tyngste.

Det samme savn, følte ogsaa disse "Oldtimers", — og dem som senere flyttet ind her i Amisk Creek.

Men de levet i haapet, og i tanken saa de en liten kirke bygget op etsted ute paa prærien. Med dette maal for øie arbeidet Amisk Creek kvindeforeoning i flere aar, med at samle penge til byggefond.

Vaaren 1914 blev tanken realiseret, og det blev bestemt, at gaa igang med at bygge den sommer.

Pedersen brothers, fra Round Hill, begyndte arbeidet, og om høsten stod der en liten kirke færdig til at tages ibruk. Med hvad kvindeforening hadde samlet, og med frivillig bidrag fra menigheten og nogle faa andre, var byggefondet $1075.00. Mr. Alfred Patterson gav fri grund til kirken og gravplads, paa sin farm. Kirken blev indkorporeret den 31te december 1914, under navnet: Amisk Norwegian Lutheran Church.

Menigheten bestod av otte famelier. Senere blev det ni, fortiden er det sex. En famelie flyttet ut; de andre er døde.

I 1928 blev det bygget basement under kirken. Pengene blev givet av kvindeforeningen med tillæg av menighetsmedlemmer. Høsten 1938 hadde kvindeforeningen med tillæg av menighetsmedlemmer, samlet penger, til at bygge kjøken til basementet; noget de i alle disse aar hadde været foruten.

Av prester som har bejent menigheten i disse aar; pastor C. J. Jothen fra 1914 til 1915. Vi hadde den glæde at ha ham med os da vi feiret 25 aars dagen. Pastor Chr. Hoversten betjente menigheten fra 1915 til 1923; pastor O. K. Blomlie fra 1923 til 1928; pastor N. A. Bjelde fra 1928 til 1934. Menigheten var da foruten fast prest til 1936 da pastor Chr. Hoversten kom tilbake og betjente den til 1938. Fortiden betjenes menigheten av pastor S. Wessel fra Edmonton.

I disse 25 aar har 19 børn vært døpte. Ni dødsfald inden menigheten og 18 unge har vært konfirmeret.

Naar vi nu ser tilbake paa disse 25 aar; er vi taknemmelig til Gud for at vi har faat vært med i hans arbeide; om vi dog maa tilstaa, det er litet og skrøpeligt er vort ønske det har vært til hans navns ære. I al ydmyghet, takker vi Gud for den velsignelse, som har vederfaret os i disse aar. "Herren har gjort store ting derfor ere vi glade."

Vi takker Gud for de medlemmer, som trofast støttet menigheten, til de blev kaldt hjem til den hvile som er tilbake for Guds folk.

Vi takker kvindeforeningen for trofast arbeide. Den har kanske gjort mest til, at vor lille kirke er skyldfri.

Vi takker vor Y.P.L.L. for den hjælp dem har ydet i arbeidet.

Maa Gud velsigne vort arbeide ogsaa for fremtiden. — Mrs. P. O. Flaaten.

Darmody, Sask.

En liten hilsning ifra Mrs. Mauris Olsen.

Jeg har tænkt saa længe paa, at skrive litt til Hyrden, men det synes som om verden og dens travelhet faar det bedste av os.

Jeg fik en liten traktat til mig sendt og det stod at jeg skulde læse den. Jeg hadde den med mig paa kvindeforeningsmøte hos Mrs. Grasdal og læste den der for det var saa mange norske der. Og for at faa den ut iblandt vort folk saa vil jeg be Hyrden om jeg kunde faa den ind der. Jeg tror at det blir læst der. Jeg synes den er saa god saa flere ska faa se hvad bestemor Johnson har gjort. Jeg tror at det er som mange der staar tilbake i det.

Jeg sender en dollar til Hyrden for at faa den sat ind der. Jeg sender denne traktat med jeg likte at faa hendes portræt ind med det samme. Jeg ser mange gode stykker som er i Hyrden og jeg tror at det blir flere som liker at høre denne traktat.

(Tak Mrs. Olsen for den sendte traktat. Altid glad og taknemmelig for korte fortællinger eller traktater. Det koster ikke noget at opta disse i bladet. Derimot koster det extra at trykke portræt og om "Cut" kan erholdes fra Augsburg Publishing House av Bestemor Johnson saa vil det trykkes med det samme. Red.)

En bøn.

Jeg takker dig kjære Gud himmelske fader for at du har bevaret os indtil idag, og friet os fra saa meget ondt som kunde ha rammet os paa legem og sjæl. Jeg takker dig at jeg kan faa komme til Dig som jeg er du har sagt du støter ingen ut som kommer til dig; men du vil at vi skal leve og tro paa dig. O, at vi alle kunde begynde og raape om vor sjæls frelse og se hvor ilde det staar til med os. O, at du Gud maa faa bryte den haarde skaarpe av alle vores hjerter. Jeg ser uten dig kan jeg ingen ting gjøre men naar jeg har dig saa har jeg nok i livet og i døden; du er min trøstestav igjennem dødens mørke dal, og jeg takker dig for hvad har gjort imot mig i disse mange og lange aar jeg har trampet dit blod under mine føtter, og jeg ber dig om forlatelse for alt, herre vær mig naadig! Jeg kaster al min bekymring paa dig Herre. Tak for at du ser mit hjertens begjær til dig. O, Gud vær mig naadig, tilgiv mig for alt det onde som jeg har begaat imot dig, vær mig naadig og bevar os alle, høie og lave, rike og fattige, vi alle behøver din naade og raad; og jeg takker for at du sender ut dine som skal forkynde dit Ord iblandt os. Hør min bøn for dit dyrebare navns skyld. Amen i Jesu navn amen. — Mrs. M. Olsen.

GULDBRYLLUP HOS SKARET

Mr. og Mrs. Ole Skaret av Camrose, Alta., feiret guldbryllup i sommer. Flere hundrede venner var samlet at ønske dem til lykke med dagen.

Pastor A. H. Solheim, stedets prest, samt pastorene G. M. Trygstad, K. O. Kandal, Benjamin Ostrem og undertegnede var tilstede og tok del med korte taler. Hele Skandia menighet og mange fra nabomenigheter var samlet. Stedets sangkor, og sange av Nels og Oscar Grue hjalp til at gjøre det til en stor fest.

Mr. og Mrs. Skaret holdes i høi agtelse hvor de er kjendt. Hjemmet har altid været et sted hvor Jesus har hatt rum. Et aar siden mistet de tre sønner. Et stort tap, det er sikkert; og stor sorg. Men dog glade derover at de var frelste unge mænd. Det er stor Naade fra Gud at se barn og barne-barn søke Herren. At kunne erfare: "Naar alt farer hen, at ha Jesus og Himmelen igjen."

Deres igjenlevende fire døtre og to sønner lever i Camrose strøket, ved untagelse av Mrs. G. J. Ostrem, i Preeceville, Sask.

Maa Herrens velsignelse hvile over guldbryllup-paret, og gi dem lyse dage i alderdommen. Herren velsigne vore hjem utover vidderne at de maa vere saadanne hvor Jesus faar rum. Som hjemmene, saa menigheterne og saa samfundet. — G. J. Ostrem.

Dødsfald

Mrs. Loise Bolette Erikson er avgaat ved døden i en alder av 73 aar 7 maaneder og 9 dage. Hun var født den 11te januar 1866 i Drammen, Norge. I 1893 utvandred hun til Amerika og bosatte sig i Fosten, Minn., hvor hun blev gift med Martin Erikson, ikke langt fra Fosten, som hadde en farm der, hvor de bodde til 1916, da dem kom op til Chauvin, Alta., og kjøpte sig land 14 mil nord for Chauvin, hvor de har boet siden.

Hun efterlater sig husbond 4 sønner, Ernest, Einar og Torfin ved Chauvin, Alta., og Henrik i California U.S.A. — og en datter Martha ogsaa i California U.S.A., som begræder tapet av en god hustru og kjær mor, samt 13 barnebarn.

Minde gudstjeneste blev holdt i Battle River kirke, hvor stedets prest pastor H. T. Egedahl forrettet. Den døde blev gravlagt paa Battle River kirkegaard, Chauvin, Alta. — Dr. H. T. Egedahl.

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.
Rev. H. L. Urness, Editor,
922 Retallack St., Regina, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to
Mr. Josef Haave,
Luther Seminary, Saskatoon, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the
RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE,
Winnipeg, Man.

Vemodigt og dog sandt. Atter er et blodbad begyndt der borte i Europa og Gud alene vet i hvad utstrækning det vil ta om sig. I 'Northwood-Emissæren" for september skriver redaktøren alvorligt om dette "blodbad" som følger: "Nu er den anden store verdenskrig brudt ut. Den første var grusom, men denne vil bli den værste av alle. Det ser ut til at det gaar fra ondt til værre. Dette er et av de tegn der vil gaa forut for Jesu gjenkomst.

Det er en ting man vet før man begynder en krig, at det vil koste tusener, ja op til millioner av menneskeliv. Hvis man da satte sig ned og regnet ut verdien av et liv, da vilde man snart finde ut at et menneskeliv var verd mer end alt det man kunde vente at vinde, og saa er der en mulighet at man kan tape. Det er derfor yderst dumdristigt at gaa til krig for at vinde jordiske eiendomme eller jordisk makt.

Ødelægelsen er begyndt. Menneskeliv er tapt og eiendom er ødelagt. Hjem er ruinerte. Byer lagt øde. Men sorgen, smerten, lidelsen kan ikke beskrives. Hospitalene fyldes med saarede og døende — og ute paa slagmarken ligger der sønderrevne legemer. Uf, det er fryktelig hvad der kan gaa for sig inde blandt siviliserte folk. Det er utrolig, men det er disværre en virkelighet. Tænk, krig, værre og mer djævelsk end nogen gang før.

Krig er straffedom. Det er straffedom over et folk, ja flere folk. Der maa være særskilte synder der er aarsak til at en slik straffedom kan komme. Der er synd nok i alle land til at slik straffedom kan komme, men vi har lagt merke til at der har vært et særskilt frafald fra Gud i Tyskland. Fra historien kjender vi at Tyskland har vært et særskilt benaadet land, og vi har faat uendelig meget godt fra Tyskland.

Idag sitter flere av de mest alvorlige kristne i Tyskland i fengsel for sin tro. Der er satt igang en planmessig avkristning av landets opvoksende slekt. Dette kan ikke gaa for sig uten at det vil bringe straff over et folk. Tyskland vil nok komme til at lide for sin uviselighet. Ja, hele verden vil faa smake følgerne av denne anden store verdenskrig. Der kan vel bli en opgang i de land der staar utenom det hele, men vi vet av erfaring at en ny depresjon staar for døren.

Det er underligt at tænke paa at Gud har skapt os med god forstand, og saa har han lagt alle ting i vore hænder, og han hadde grund til at vente at vi skulde stelle os paa litt folkevis. Vi er joalle brødre efter kjødet. Der skulde være litt brorskap i verden, men det ser ikke ut til det. Vi mennesker har stelt os saa daarlig at det vilde ikke være urimeligt om Gud vilde avsætte os aldeles fra vor husholdning og at han vilde ta styrelsen fra os. Det er vel ogsaa det han vil gjøre, naar han kommer til den siste dom over verden. Verden modnes til den dom. Det ser ikke ut til at folk kan styre længere. De prøver sig frem paa mange maater. De forsøker nye former, men det ender i den verste slags ødelæggelse.

Hvad skal vi gjøre? Jo, det eneste vi kan gjøre er at komme i det rette forhold til Gud. Vi maa forlike os med Gud. Vi maa bøie os for ham og erkjende at han er Gud. Vi maa gi ham rett. Guds ord viser os Guds sindelag. Gud er kjærlighet og han vil at vi skal ligne ham. Vi skal ogsaa være kjærlige. Dette sindelag kan vi faa om vi vender os til ham.

Det ser forresten svært vanskelig ut for folk at vende sig til Gud. De er redd ham og vil ikke ha noget med ham at gjøre, og da gaar det galt. Det gaar galt i tiden og det gaar galt i evigheten."

Et brev fra Pontius Pilatus hustru

Gjenfortalt ved Catherine Von Dyke.
Indsendt av Peter O. Dahl.
(Fortsat fra forrige No.)

Dig Fulvia min veninde, som er en kristen, behøver jeg ikke at fortælle hvad som, nu fulgte. Du vet hvorledes Jesus selv slæpte sit kors til dødens bjerg, og ved slutten av sine lidelser døde paa det. Og at Maria hans moder, stod hos ham til det sidste, og saa paa sin søn som hadde helbredet min søn, og som blev dømt til døden av min mand. Under den feber som Pontius blev betagen av, gjennemlevet vi en fryktelig tid for ved vor Jesus død skjalv jorden, og mørke sænket sig over os, og mange endog vor Centurion sa: "Dette var i sandhet Guds Søn." Og mange flere trodde paa ham da han rullet stenen bort fra sin egen grav og gik omkring blandt sine efterfølgere sammen med sine disciple, som nu baade helbredte og lærte hans lære. Men skjønt min sjæl bøiet sig for Gud i ydmyg forbøn for Pilatus, kunde han ikke tro men fortsatte at studere og var elendig at se til. Saadanne ulykker kom over ham, at mit hjerte værket for min mand. Slag paa slag rammet ham, ganske som svøpen rammet Kristus. Da min søn Pilo kom tilbake og fik høre at hans far hadde dømt Jesus til døden, faldt han død om. Jeg hadde heller ikke noget ønske om at han skulde leve, for aldrig kunde mit barn ha tilgivet sin far for denne gjerning, for han elsket Jesus. Derpaa talte Herodes, av frygt for Pontius, privat med Cæsar imot Pontius og fik sin egen fætter utnævnt i Jerusalem, og Pilatus kom for retten og blev dømt uretfærdig av Senatet i Rom. For der var falske vidner og han led meget ved dette. For like til han dømte Kristus uretfærdig hadde han været en meget retskaffen mand. Da han mistet sin ære mistet han ogsaa sine venner. Hans eiendomme i Rom blev beslaglagt og han hadde tilslut ikke en skjelling. Men maatte gaa som en slave. Hans bibliotek blev spredt. Pint av sin anger ser Pilatus i mig et vidne til sin forbrytelse. Og over alt føler vi de kristne øine brænde sig ind i os, likesom Kristi øine gjorde. Med sine møter beretter de Jesu liv. Og de har en sætning, "Han led under Pontius Pilatus." Men Pontius var lærd og viste at ord lever evindelig, saa endog hans egen lærdom bedrog ham.

Nu er vi drevet til denne lille fjeldby i Gallia hvorfra Euphanius vil bringe dig denne Pergamentrulle; Pontius er blit gammel og syk og meget svak, saa nu er han tilsist blit som et barn. Hans svakhet er mit haap. Aa Fulvia hvis bare nu da hvert minut bringer ham nærmere graven; hvis nu det lærde sind vilde holde op med sine tvivl og glemme sig selv i Kristi kjærlighet og med sit ynkelige hjerte blive helbredet, som engang min Pilo blev; hvis nu han min mand, som av frygt for andre, dømte Jesus til døden, kunde uten frygt gaa til sin egen dom ved *Guds Søn*. I som beder, bed for Pontius, min mand. Fortællingen er nu slut.

Man faar aldrig tid . . .,

Og hjemlivet glemmes.
Av C. B—g. Ved N. B.

Hør nu her, pastor. hvorfor ser De aldrig mere ind til os nu for tiden?"

"Ak, kjære fru Lind, man faar aldrig tid dertil. Jeg er plaget fra morgen til kveld dag efter dag like til langt paa natten. De klager ogsaa i mit eget hjem over at de faar ha mig for liten til hjemme, og jeg synes stundom selv at jeg ofrer for liten tid for mit hjem," svarte pastor Svan. Han saa ogsaa virkelig noe nervøs og anstrengt ut.

"Ja, men før hadde vi da lidt til til at omgaaes med hverandre, og det var ganske gode stunder vi da hadde. Min man og jeg taler av og til derom."

"Ja, hvorledes er det med Lind nu for tiden? Jeg har set ham i kirken ved visse leiligheter samt paa et og andet møte ute i hyen. Men det blir saa vidt vi ser hverandre eller — i bedste tilfelde — at nikke eller hilse til hverandre. Er han sig lik?"

Fru Lind saa alvorlig paa ham ved dette spørsmaal, ventet noe med svaret, og sa saa: "Hvad mener pastoren?"

"Jeg mener om han er likt varm gudfryktig og snild som før."

Fruen saa endnu alvorligere paa ham.

"Fru Lind synes ikke at ville forstaa eller besvare mit spørsmaal."

"Aa jo, jeg forstaar det nok. Men vet presten hvad jeg tenker?"

"Nei."

"Jo, om presten fik tid til at se ind til os en kveld som i de forrige dage, saa kunde jo presten og min mand faa tale sammen just om det der."

"Han er vel aldrig faldt ifra?"

"Nei, heldigvis tror jeg at han holder fast ved Frelseren. Men han har saa meget at gjøre og er optat med, han ogsaa, saa det er heller ikke hos os det hjemmeliv som det skulde være."

"Ja, det er underlig. Mere og mere av vort liv legges utenfor hjemmet. Man faar saa meget at skjøtte om og ordne med av det almene, at man ikke faar tid tilovers for sit hjem og det private venskap som man før kunde."

"Anser presten dette for at være et onde eller et godt tidstegn?"

"Det beror paa hvorledes man ser det. Hvad tenker fru Lind selv om det?"

Fru Lind saa stille og alvorlig paa ham og sa: "Presten gir mig mit spørsmaal tilbake i stedet for et svar. Hvad jeg synes — jo, jeg synes det er beklagelig og frykter for at det kan lede til opløsning og forfald. Ti paa hjemmet og livet der bør dog alt være bygget. Hjemmet anser jeg at være baade kilden og grunden til samfundets trivsel og lykke. Jeg leste nylig et sted noe om at hjemmet var samfundets hjerte. Naar man da ser at utviklingen gaar i den retning at hjemmet mer og mer forlates og blir som restauranter eller soveherberger, saa kan man frykte det verste for det samfund hvis hjerte saaledes holder paa at svækkes mere og mere. Jeg gik nylig forbi et ektepar. Fruen sa: "Kommer du hjem i kveld, Emil?" Manden svarte: "Naturligvis kommer jeg hjem." "Ja, men til hvad tid?" spurte fruen, og derpaa fik hun til svar: "Det blir nok sent, jeg skal overvære to møter. Men gaa du og leg dig og vent ikke paa mig."

"En dag var jeg paa jernbanestationen. En mor stod paa platformen og skulde reise. Hendes søn hadde fulgt hende ned. "Det har været morsomt at ha mamma her en liten tid," sa han.

Vet presten hvad moren svarte?"

"Nei."

"Ja, det skulde ha været endnu morsommere for mig om du hadde været lidt mere hjemme. Jeg har faat se og tale saa lite med dig."

Hun hadde taarer i øinene og saa virkelig ut som en tørstende som intet vand hadde faat. Kanske det var sidste gang de traf sammen. Sønnen hadde hat saa mange opdrang at vareta mens moren besøkte ham, eller han hadde været saa optat med fornøielser som var ham kjærere end selskapet med moren.

Men tilgi mig pastor at jeg taler om dette, og saa længe. Men det er saa: det hjertet er fuldt av taler munden."

Pastor Svan saa tankefuld ut.

"Jeg skal søke at komme hjem til dere en kveld paa den indbydelse jeg nu har faat," sa han. "Fru Lind har saa vist ret. Vi plages av saa mange hverv. Vi har altfor liten tid til at meddele noe personlig med hverandre. Mange kjender nok til det."

"Aa, jeg haaper De holder Deres ord, pastor Svan. Det skal bli byggelig at faa en stund som før, som presten vet."

De bød hverandre farvel. Pastor Svan hadde faat en paamindelse ved det uventede sammentref og samtalen med fru Lind. Visse indre strenge var sat i bevegelse. Da han gik, tenkte han paa den tid hvorom fru Lind hadde talt. Han var da oft i deres hjem, hvor de hadde mange stunder med gode samtaler, lesning, sang, bøn og hjemmehygge.

Lind var kjøpmand og hans frue var datter av en troende jordbruker. Hun var utdannet til lærerinde for folkeskolen. Men saa blev hun bekjendt med og gift med Lind. Begge var elskelige kristne og i deres hjem som nygifte raadet hygge og en aandelig opsriskende omgang.

Hvorfor, tenkte han, er det ikke som før? Da hadde man var da ofte i deres hjem, hvor de hadde mange stunder med tid til at omgaaes fortrolig og opbygges med noen venner engang. Nu skal alt være offentlig. Vi skal saalederes legge os ind i og omfatte alt, saa det ikke blir nogen tid tilovers for det personlige og fortrolige. Far i huset er borte paa sit. Mangen mor er borte paa sit. Mor ofte, mens barna er smaa og alene hjemme. Naar barna blir større er ogsaa de borte paa sit. Ute, borte i offentlige opdrang eller private møter og sammenkomster — det er tidens løsen. Alle skal ta vare paa alle og alt, saa det blir liten tid tilovers til at ta vare paa sig selv eller sine kjære. Legger vi os ikke bort i altfor meget? Vi er blit saa vidtfarende Kanske det verdslige ordtak: "Den som gaper over for meget, mister ofte hele stykket," i aandelig henseende kan anvendes paa mange som saaledes arbeider for det almindelige, at han privat blir ingenting.

Pastor Svan kjente selv denne fare. Var han nu saa varm og lykkelig indvortes som paa den tid fru Lind omtalte? Men kanske han var mere selvisk da og tenkte mere paa sin hygge og glede end paa andres. For der findes dog saa mange som ikke har noe hjem i ordets rette mening. Om alle troende trak sig inden familielivets grenser og omgikkes i smaa lukkede kretser, saa vilde jo forsamlingslivet lide derved.

Men kanske der kan findes en middelvei, saa at man kan gjøre det uten at forsømme det andre. Maaske kunde en og anden preken, et og andet møte uten savn kunde inddras og derved gis mere anledning til hjemmeliv og familieliv i stedet. Man kan jo si at det bokstavelig regner med møter, prekener, forelesninger, foredrag, fester, utlodninger o. l. Det er noe febrilsk, urolig og trettende i alt dette. Mange blir ogsaa syke og overanstrengte i sine nerver derved. Siden begynder de at se mørkt paa livet. Livsgleden tar slut for dem selv, mens de taler og skriver om den for andre.

Det kunde saaledes ikke være saa dumt om man kunde ta sig tid til at hilse paa hverandre en kveld nu og da, samtale, spille,, synge og opbygge hverandre lidt i det private.

Nu kom pastor Svan ihu en ting, — han skulde ha gaat til en syk. Han saa paa klokken. Det var forsent for idag. Han hadde glemt det dagen før ogsaa. Det var en gammel tjenestepike som hadde bedt om et besøk. Hun hadde været en barndomsven med hans vor. — Han kjendte sig sorgfuld og han svettet ved tanken paa det. Aa, tenkte han, vi plages slik av nutidens mange gjøremaal, at vi neppe faar tid til at besøke en syk! Det blir nok saa med os ogsaa, naar vi blir syke, at ingen faar tid til at besøke os. For vi er blit saa optata med hele verden at vi ikke rekker at tenke paa end si gjøre noe for denne eller hin som trengte vor opmuntring. En aandelig Risseau behøvde nok at optre og rope til den moderne kristenhet: Vend tilbake til naturen! Og til folk i almindelighet: *Vend tilbake til hjemmet!*

(Mere.)

Den late gider ikke tætte taket, og saa faar han senere lov at bygge op hele hytten.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in September 1939

Paralyzed Power

Text — Mark 9: 23

"All things are possible to him that believeth." If any one of us were the authority for this statement, the rest of us would shake our heads, wondering what was wrong with him.

But it is not one of us who so speaks. It is Jesus Christ who solemnly declares, "All things are possible to him that believeth." It is not He, but we, with whom something is wrong. We call ourselves Christian believers. If we are truly such, we have unlimited power at our disposal. Yet no one can deny that somehow or other this power is very much paralyzed in us. Instead of triumphantly advancing from one victory to another in our lives and in His service, we despondently retreat from the opportunities, the challenges, and the problems that face us. Forgetting the plain statement of Christ we console ourselves for our failures by saying, "After all, it wasn't possible."

So year after year we carry about the same old sins — because it is not possible to gain victory over them. We are content just to hold the fort in our church work — because it is not possible to go ahead. We are skeptical as to the ultimate success of our Lutheran Bible School at Outlook — because it may not be possible to make it a success.

Yet Christ unequivocally affirms, "All things are possible to him that believeth." How weak and wretched our faith is. What is worse, what gross sinners we are to dare to assert by our attitude that Christ is wrong, that not all things are possible to faith. Lord, have mercy on us; forgive us for our unbelief.

Lord, increase our faith. By faith we are united to You, You who have all power in heaven and on earth, You who are with us always, even unto the end of the world. By faith You live in us. But we hinder Your power in our lives by our unbelief. We dare to set our sin-warped and little minds above You and Your Word. We rejects Your power and seek to work in our own strength. And then when we fail we try to blame You for it.

Lord, have mercy on us. Lord, increase our faith to firmly believe Your promise, "All things are possible to him that believeth." Then shall Your power, so nearly paralyzed in our lives, be released to glorify You. —*Pastor G. O. Evenson.*

The Obituary of Rev. Nels Carlson

Rev. Nels Carlson of Frontier, Sask., was called home to rest from his labor on the 10th day of August, 1939

Nels Carlson was born in Ølen, Søndhorland, Norway, May 17, 1871, the youngest of seven children born to Carl Johan and Kari Carlson. He was confirmed in Vikedal at the age of 14, and the following year he came to America, stopping at Platteville in 1894. Before that time he had been a leader among the young people. When he found the peace of Salvation he went to his friends and asked them to follow him to the Savior.

He then attended Pleasant View Luther College at Ottawa, Ill., completing the academic course. Then he taught public school in Illinois 3 years.

He took up the study of Theology at Red Wing Seminary in 1902, and graduated May 17, 1905. He was ordained to the ministry the same spring upon a call to the East Immanuel Congregation, in St. Paul, Minn.

On May 17, 1906 he married Christine Hanson of Dawson, Minn. 8 children, five boys and three girls were born to them. Nilus, Luther, and Hauge went home in infancy . Agnes (Mrs. Clifford Peterson), Carl, Borghild, Nels and Caroline with their Mother and one brother Carl J. Carlson of Estherville, Iowa, mourn the loss of their dear husband and father.

Rev. Carlson has served beside East Immanuel Congregation in St. Paul, parishes in Milwaukee from 1906—1910; In Racine, Wis., from 1910 to 1915; In Toronto and Estelline, So. Dak. from 1915 to 1921; In Pierpont and Langford, So. Dak. from 1921 to 1929; In Camrose, Alta., Can. from 1929 to 1937; and the last two years in Frontier, Sask., Can.

Among his documents is found a "will", part of which reads as follows: "and my burial must be very simple, the cheapest casket that can be properly used.

My motto is: "Christ is our life," Col. 3: 4.

The Bible is the Word of God.

Christ is the Propitiation for our sins.

My family I leave in the Hands of God, look to Him.

Vi retferdiggjøres ved tro uten lovens gjerninger. This is my only and last testament."

Revealing further to us as he also did in his life the innermost in his heart.

Funeral Service were held for Rev. Carlson at Frontier, Sask. Where Rev. A. Tveit of Admiral, Sask., officiated. Rev. Julius Hanson og Hoglund, Mont., and Mr. Edwin Bergh of Camrose College, Camrose, Alta., and Mr. George Gilbertson of Frontier and Mr. Nels Carlson Jr. son of the deceased spoke.

Rev. Tveit, as requested by the deceased, spoke on "The Assurance we have in Christ."

The body was taken to Dolliver, Iowa, and buried in the Cemetery of the Palestine Church. Funeral was conducted by Rev. Nordsletten of Wallingford, Iowa. Assisting Rev. Nordsletten were the following: Rev. L. A. Mathre, Estherville, Ia. Rev. Akre, formerly of Canada district, Minneapolis, Minn. Rev. T. J. Severtson, Eagle Grove, Ia., Rev. Sam Carlson, Chicago, Ill. Rev. T. Hanson, Lakefield, Minn. Rev. Raymond Olson, Armstrong, Ia. Rev. Sanford Carlson, Wells, Minn. Rev. S. O. Sande, Fenton, Ia. Mr. C. J. Carlson, brother of the deceased and Nels Carlson Jr. son of the deceased.

Rev. Nordsletten chose as his theme the motto of Rev. Carlson as stated in his will and read from Col. 3: 4, "When Christ, who is our life shall appear, then shall ye also appear with Him in Glory."

He referred to the trip made from Saskatchewan, Canada, to Emmet County, Iowa, to lay to rest a beloved husband and dear father. He referred to trips previously made to Emmet Co. from Plattville, Ill., about 40 years ago by the deceased, and how at Plattville, Ill., he and his brother met Christ, and "Christ became his life." When Christ had become Nels Carlsons Life he wanted to share the blessed experiences he had with others. His witnessing brought on a revival in the community.

The departed brother could use this motto as his life motto because of the joy and the service and the hope which all centered around his Christ. His ministry which covered 34 years had but one aim; to live more and more fully this life in Christ and to prevail upon his parishioners and friends to accept Christ.

Just one life to live 'twill soon be past
Only what's done for Christ will last.

When a person can truthfully say that Christ is his life he faces a glorious future. "What eye has not seen nor ear heard and what has not entered into the heart of man, the things that God hath prepared for those who love him." 1 Cor. 2: 9.

Rev. Carlson's witnessing continued as long as he was given power to speak. When it was made known to him in the night that he would not live till morning he requested that parishioners who could be reached be called in, and this was 2 o'clock in the morning, as he wished to speak to them of the subject which he had thought of as his first message when he could stand before his congregation again. As that would not be, he gave it on his death bed to his parishioners as they came in and he requested that it be the theme at his funeral; the assurance we have in the Bible."

In the ministry he did not spare himself. To him the saving of souls and ministering to God's people was a great adventure. He was a frontiersman, and loved to give himself for the people with whom he labored until the end.

The last six months his strength gradually gave way. His will was indomitable, and he had hope of recovering until near the end. His witness exalted the Lord until the end, which came on August 10th.

"Be thou faithful unto death, and I will give Thee the crown of life." Rev. 2: 10. Because we have seen this faithfulness in him, we sorrow not as those who have no hope, but rather with joyful assurance that he has attained to the blessed Christian hope of the incorruptible inheritance reserved in heaven for those who are guarded by the power of God through faith unto salvation ready to be revealed in the last time.

Of songs used at the services a special number used was the favorite song of Rev. Carlson in the Norwegian: "Om nogen meg nur spørge Vil." Sung at the service in Frontier by Mrs. Rev. Tveit and Miss Caroline Carlson, daughter of the deceased, and at the service in Palistina Church by Rev. Sam Carlson, his nephew.

In addition to floral offerings, Memorial Wreaths were placed in memory of Rev. Carlson from Camrose, Alta.; Staff and Board of Camrose College, Mr. and Mrs. G. Hoyme, Mr. and Mrs. R. Peterson, Mr. and Mrs. A. J. Lewis, Mrs. L. Lovseth, Mr. and Mrs. C. H. Olson.

From Frontier, Sask.: Bethel Ladies Aid, Frontier Lutheran Sewing Circle, L.D.R., Y.P.L.S., Male Quartette, Gilbertson's Families.

Others were: Rev. Lerseth, Birch Hills, Sask., Rev. A. Tveit, Admiral, Sask., Estherville, Iowa, friends, Palestina Congregation friends, Pierpont, So. Dak., congregation, Mr. an Mrs. Skoterude, H. B. Hanson family, Langford, S. Dak., congregation, Lutheran congregation, Toronto, So. Dak.

Christian Stewardship

(Continued)

Rethinking "Welfare"

What line of activity should this stewardship take? No man is a steward in a vacuum. Christ made that plain in the great parable of the judgment, where he points to the hungry, the thirsty, the naked, the sick, the fallen, and adds the interpretation, "Whatsoever ye have done to the least of these my brethren, ye have done it unto me." Under God, and for God, we become responsible for the welfare of all men. But, to understand our stewardship fully, we must know what the true meaning of *Welfare* for all men is. We must not only possess a zeal for stewardship; it must be a knowledge, too. If we are to administer our stewardship for the true welfare of men, we must do so against the background of Christ's appraisal of "welfare." He said, "What doth it profit a man, though he gain the whole world, and lose his soul?" If a man becomes exceedingly compassionate toward mankind's physical needs, but loses sight of his paramount spiritual need, he has suffered the tragic loss of wisdom in his stewardship. When some man becomes a great philanthropist, giving unselfishly of all that he has to the poor, but refuses to appraise the Church as of any worth, he has placed the cart before the horse, and has surrendered the high vision of stewardship which Christ wished man to have. To the truly Christian steward, the Church holds first place. If the Church with the Gospel of the Living Christ be neglected, all stewardship will soon die.

The Christian sees this because he understands the peculiar function of the Church. His great concern for the Church lies not in the fact that the Church feeds the poor, shelters the homeless, and does all sorts of charitable work. These are incidental functions of the Church. His concern for the Church lies in the fact that the Church preaches and teaches the Gospel, which is the power of God and the wisdom of God. The early disciples saw the issue clearly; they feared that the unique function of the Church's mission would be sidetracked in favor of caring for the physical needs of the poor. American protestantism today is in the same danger. Perhaps some of our Lutheranism, smug in its preaching of justification, is in danger of overlooking the pathos of the poor. Whatever may be a diagnosis of our times, the fact remains that the Christian recognizes that his Church has a prior right to his stewardship, not because of its incidental benevolences, but because the Church by preaching the saving Word of God and by administering the Sacraments of God brings into this old world the power of the Holy Spirit for salvation and rightousness.

Church Pioneers All Charity

However, let us not conclude that the Church has no function in philanthropy. Nineteen centuries of Church history has amply demonstrated that in every new field of human need, the Church has been the pioneer. But as the State, the society, has caught the vision, and through the leavening work of the Church has assumed for itself a broader human concern, the Church has been happy to surrender one charitable field after another to the State. This is as it should be. The Church must press on to pioneer new fields of stewardship for its Gospel, ever remembering that its unique and radical function is the preaching and teaching of that Word by which new life and higher righteousness might come.

In our own Church's annual budget, the money is distributed among five departments: Home Missions, Foreign Missions, Education, Charities, and Pensions. Sometimes people question, "Why should the three departments, Home and Foreign Missions and Education, receive over ¾ of the total amount, while the two remaining departments receive less than ¼?" The answer is this: the three first departments represent the singular work of the Church on earth. The other two we carry along because no other group in society is yet willing to pick them up. If the State tomorrow should offer to take over the financing of our charities and our pensions, we perhaps should gladly surrender them, and turn to find new fields of social need in which to pioneer. But the three departments: Education, in which we indoctrinate and train the leadership of the Church of tomorrow; Home Missions, in which we make possible the preaching and teaching of the Gospel in unchurched areas in our land; and Foreign Missions, in which we proclaim the glad tidings in other lands; — these three departments are at the very heart of our Church. To neglect them is to forget the great commission of our Lord, "Go, baptizing and teaching."

I believe the Lutheran Church has a matchless opportunity ahead of it in our land. In the main, it has not lost its bearings. It still conceives its function to be the preaching of Christ and Him Crucified. It has, therefore, the possibility of releasing into our national life a new and radical ethical power in the Holy Spirit. But to do so, it must open its eyes to the shame of our national stewardship. And more important than that, it must with repentance see its own shabby spectacle. Our whole synodical budget could be raised by each baptized member giving a little over ½c a day during the year. Still, we have never raised the budget in full. To a disbelieving world that must seem a feeble testimony indeed to the faith that should be ours—the faith in the Gospel which we offer to our nation and to the world as its only hope for well-being. It is amazing how much God has been able to do in spite of the poor stewardship of His people; it is more amazing still to ponder what He might do if His believing children would really shoulder their stewardship with wisdom and zeal.

New and Renewal Subscriptions

May 22—Sept. 19.

Marius Knutson, H. H. Johnson, Mrs. D. Bruner, Ole Haug, Alice Johnson, O. C. Berg, Mrs. Wood, John Krefting, Peter O. Dahl, J. H. Buvik, Mrs. John Anderson, Herman Dalen, John Ellingson, Miss Mari Flaaten, Mrs. R. W. Turner, John Hovey, Mrs. Sigrid Rondestvedt, Mrs. H. Ellison, K. T. Petterson, The Deaconess Cottage, Chris Haugen, S. Bue, Ole Brekke, Mrs. Emil Hagen, Olaf Olson, Albert Swenson, N. J. Olsen, Thorvald Jarud, Mrs. Hans Swanson, Mrs. Carl Johnson, Talbert Ronning, H. J. Stalwick, Agnes Kolden, P. Pederson, Mrs. K. Odegard, B. H. Lomness, M. B. Ness, Julius Lind, Nils Holmstol, J. B. Stolee, Ole Aasen, L. J. Hoveland, P. G. Hendricks, S. Fluevog, Ole Kirkvold Mrs. Ragna Knudson, L. Rosvold, C. Stensrud, J. A. Hesje, O. Likness, Lind Olson, N. Hanson, Josef L. Johnson, Mrs. Nellie Aursness, G. J. Ostrem, Gerhard Ostrem, S. J. Folstad, Mrs. Lulla Nodeland, Mrs. O. Haagenson, Roberta Roberts, Mrs. P. M. Neilson, Clarice Senum, Mrs. Ole Senum, J. L. McKay, John Seime, Mrs. A. H. Brasdal, Thor Olson, John Wilson, Henry Hanson, Johnny Johnson, John Aasen, Mrs. Albert Knutson, Mrs. Albert Nelson, S. Rasmusson, Alfhild Haave, Lars C. Jensen, Hans Luross, Martin Nervick, Mrs. Oscar Moxness, Mrs. John Hall, Mrs. Peter Olson, Mrs. L. G. Opsahl, R. J. Muri, Mrs. S. C. McDonald, Jacob Jacobson, S. Swenson, Reidar Daehlin, Hans Arnestad, Matt Dahl, Nils Dahl, Aadel Jacobson, Olaf Pederson, Rev. C. L. Dalseide, Rev. E. Stime, B. Larson, H. G. Bastness, A. H. Haugen, Mrs. Christ Johnson, Mrs. Oscar Nelson, Mrs. Ivar Rosness, M. D. Christenson, Mrs. O. Galland, Mrs. Sina Thompson, C. J. Christopherson, Erik Bjorn Odegard, Mrs. Olga Dahlen, Lewis Erickson, Mrs. H. Elstad, Rev. Selmer A. Berge, Mrs. Alfred Egeland, Mrs. Sam. Lomness, John Thorson, Mrs. J. M. Rindahl, R. Sharpen, Mrs. Alfort Torgunrud, Mrs. R. H. Aune, Chris Peterson, Olinius Kilden, Mrs. Ag-

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION
MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

Responsibility as my Brother's Keeper

Willing Service for Christ

The Lord Christ wanted a tongue one day
to speak a message of cheer
To a heart that was weary and worn
and sad
And weighed with a mighty fear.
He asked me for mine but 'twas busy quite
With my own affairs from morn' till night.

The Lord Christ wanted a hand one day
To do a loving deed;
He wanted two feet on an errand for Him
To run with gladsome speed.
But I had need of my own that day;
To His gentle beseeching I answered
"Nay!"

So all that day I used my tongue,
My hands and my feet as I chose;
I said some hasty, bitter words
That hurt one heart, God knows.
I busied my hands with worthless play,
And my wilful feet went a crooked way.

And the dear Lord Christ, was His work
undone
For lack of a willing heart?
Only through men does He speak to men;
Dumb must be His part.
I do not know, but I wish to-day
I had let the Lord Christ have His way.

Am I my Brother's Keeper? God's Word answers "yes."

In John 3: 16 we find, "For God so loved the world that He gave His only Begotten Son, that whosoever believeth in Him should not perish but have everlasting life."

Have we taken this only Begotten Son, Jesus Christ into our hearts? If we have, our hearts should be burning to win other souls for Christ and follow His command: "Go and make disciples of all nations."

I am afraid that we must often come before the Lord and humbly ask forgiveness for all the times we have failed and come short in this command. Christ left this world to prepare a place in Heaven for us. He left us, as Christians to bring the message of His saving Grace. Have we done so? If we are ashamed to confess the name of our Lord and Master down here on earth, He will one day be ashamed of us. May our eyes be opened to the opportunities of serving the Savior and helping others to know Him. Whom to know aright is life eternal.

Are you praying for your brother? Nothing is impossible for God. He has said whatsoever we ask in His Name we shall receive. If our conscience reminds us of some soul we should bring him before the Throne of Mercy and of Grace. If we see that our prayers are not answered immediately, we should not cease to pray for that soul. "Pray earnestly, pray without ceasing" saith the Lord.

Are you concerned about the physical welfare of your brother? In 1. John 3: 17 we find: But whoso hath this world's good, and seeth his brother have need, and shutteth up his bowels of compassion from him, how dwelleth the love of God in him? and in verse 18. My little children, let us not love in word neither in tongue; but in deed and in truth. Jesus admonishes us to show mercy to those who are unfortunate, to feed the hungry, to clothe the poor. Are we too occupied with our own selves to see the real need of others? We do not have to look very far to find some one that Christ would want us to help. Remember "In failing to comfort the least of mine, you have failed to comfort Me." saith Christ. Your friendship is worth sharing with others. Try diligently to get others interested in the things you hold dear, gain his or her confidence and with the Guiding Hand of the Lord and Master you might draw Him to the Shepherd's Fold. Work while it is day for night draweth nigh when no man can work. We are accountable for the full use of all our talents God has entrusted to us, our lives, our thoughts, words, actions, for everything that we are and have.

Is the daily life lived so that we are not stumbling blocks for our brother? We must devoutly read and study the Word of God, pray for the enlightenment of the Holy Spirit and learn from Christ Himself to walk the right path from day to day. The Christian is an open book for the world to read,—therefor we must continually be on guard lest Satan comes into our lives and takes the good away and places evil instead. Can the World see Jesus in you?

THE SECOND MILE

To do what is exptected
And what you have to do,
And love your friend and neighbor,
Who does the same to you,
To give to those you favor
And smile to those who smile,
Is very, very easy—
'Tis walking just one mile.

But loving those who hate you,
Who seek to do you harm,
Requires more will and effort
Because it has no charm;
To help the poor and needy,
To help those who revile,
To sacrifice for others,
That is the second mile.

To do your Christian duty
'Mid danger and 'mid loss,
To lift your brother's burden
When lifting is a cross,
And sacrifice your comfort
To do the thing worth while,—
Denying self for others—
That is the second mile.

The first mile of your giving
Is only your "Fair share,"
It is not self-denial
To give what you can spare;
Your all to God surrender
To live the life worth while
And give as gave the widow—
That is the second mile.

God calls us to a life of service and shows us how necessary it is for each one of us to be responsible as our brother's keeper. There are always a few who work in union with Christ,—who are humble, obedient, and responsible, but Christ needs all, and all need Christ.

If there is any one here this afternoon at our W.M.F. meeting who as yet have not opened their hearts door to the Saviour,—stop for a moment and listen—He is knocking. Will you let Him in?"

Then a few questions to the Christians from the Master.

"Have ye looked for sheep in the desert,
For those who have lost their way?
Have ye been in the wild waste places,
Where the lost and wandering stray?
Have ye trodden the lonely highway,
The foul and darksome street?
It may be we'd see in the gloaming
The prints of wounded feet.

"Have ye folded home to your bosom
The trembling, neglected lamb,
And taught to the little lost one,
The sound of the Shepherd's Name?
Have ye searched for the poor and needy?
With no clothing, no home, no bread?
The Son of Man was among them,
He had nowhere to lay His Head.

"Have ye carried the living water
To the parched and thirsty soul?
Have ye said to the sick and wounded,
'Christ Jesus makes this whole?'
Have ye told me fainting children
Of the strength of the Father's Hand?
Have ye guided the tottering footsteps
To the shore of the golden land?

"Have ye stood by the sad and weary,
To smooth the pillow of death?
To comfort the sorrow-stricken,
And strengthen the feeble faith?
And have ye felt, when the glory
Has streamed through the open door
And flitted across the shadows,
That I had been there before?"

Paper given at District Convention Edmonton, Alta., by Mrs. Torgerson, President of Peace River Circuit.

Secret Prayer is a never-failing source of strength, comfort, safety and blessing. He that knows how to pray has the secret of safety in prosperity, and of support in trouble.

---

netta Solberg, Mrs. Hans Berg, Willie Folstad, Joseph Hagen, Ole Hagen, R. Ueland, Joseph Nelson, I. M. Opseth, Mrs. Ole Mjoen, L. Kvalnes, Mrs. Carl J. Olson, Sverre Newland, Rev. Elmer Dahle, Mrs. Morris Olson, Mrs. Johanna Jorgenson, Mrs. August Gustafson, Martin Ostevick, Miss Martha Nelson, Ole Kirkelund, Mrs. Julius Sheule, Mrs. P. O. Flaaten. Camrose, Alta.: M. S. Johnson, Arthur Lewis, Stella Gunderson, M. J. Hansen, Mrs. I. J. Johnson, Mrs. Mary Pederson, W. Osness, Mrs. Ingvald Johnson, Mrs. J. H. Lingjerde, Ralph Dahl, Mrs. C. H. Olson, Mrs. Richard Pedersen, Mrs. C. Arneberg, O. Madison, C. A. Magneson, Wm. Sjerdal.

The response has been very heartening for the summer months. The greatest number have come from Camrose, Alta. Thank you!

Please look on your address label to see if you also should not send in your subscription to me at once. — Joseph B. Haave.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE
Rev. A. M. VINGE, Editor — RYLEY, ALTA.

Meditation

"The harvest is past, the summer is ended, and we are not saved." Jeremiah 8: 20.

Procastination is the deadly enemy of man. At heart most men wish to do that which is right, but not just now. No man can be free who does not do what he knows to be right. There is a deadly consent which comes with the continuous putting off things which should be done. God does not delight in passing of the seasons and continuing the chasm which exists between Him and some of His children. There can be no cause for encouragement to those who do not come to the definite point of decision. God invites man today as He has done through centuries.

"Man is it to fall into sin,
Fiendlike is it to dwell therein,
Christlike is it for sin to grieve,
Godlike is it all sin to leave."

This is your day to turn to God. "Now is the accepted time, now is the day of salvation."

—The Uper Room.

Comments

A decision was made at our church meeting to open Outlook College as a Bible School this fall. This decision should be of great interest to the young people in Saskatchewan and it is to be hoped that the Luther Leagues will also take active interest in making this new venture known. Likewise the young people in Alberta should rally around the Bible School in Camrose. A new building is begun for the school there. Let us all pray and work that these schools may serve to give our young people sane, scriptural instruction and thus make them fitted to work in Lutheran congregations.

We are grateful that over $100.00 has been sent in to the International project so far from our district. We would like to urge upon the circuit presidents to contact every local working for "every league a contributor." May we also remind the locals of their responsibility and privilege in supporting the project.

Bible questions will be resumed later in the fall when there is more time to work on them.

Report from Canada District

This report was sent to the International Y.P.L.L. Office to be included in the Agenda for the Board meeting, September 26—28, 1939.

There has been, we believe, a gradual improvement in Luther League work in Canada District this past year. It has been the first year in which we co-operated as one District set-up including the Provinces Manitoba, Saskatchewan, and Alberta.

The difficulties that were seen in contemplating such an organizational set-up have been successfully met, and the united effort has brought much blessing. Of course, there are many problems in a District of this size, but these problems do not now seem so unsurmountable as before our reorganization in 1938.

Many of the circuits have held conventions this past summer. Complete reports from the circuits have not been received, however. Pastor Selmer A. Berge was the guest speaker at the Yorkton Circuit Convention. Miss Crystal Gjesdal was present at the Hastings Lake Bible Camp, and Miss McLeod attended the Moose Jaw Circuit Convention held at Lake Alma, Sask.

There are not many Junior Leagues in our district, but we believe that the foundation is being laid for a gradual development of this work.

The Bible Camp movement is becoming more firmly established. While no new camps have been added this last year, the camps are becoming better equipped. The Peace River Circuit Bible Camp at Lake Saskatoon has made progress. The Circuit president reports that the many prayers have made the work possible. A new building was built this last summer, and there is a good sum in the fund for further development. Swift Current Circuit camp at Simmie, Sask., reports a good year. Saskatoon Circuit Camp at Outlook College was well attended. Prince Albert Circuit Camp at Christopher Lake reports that a number of young people surrendered to Christ. Souls also found God at the Edmonton-Camrose Bible Camp at Hastings Lake. Miss Crystal Gjesdal spent a few days at the camp. Besides those who were won for Christ there were many whose faith was strengthened and their Christian life entriched through the study of the Word. So we are thankful to God for the Bible Camp activity again this year. The movement is here to stay.

The Canada District Board met at the General Church Convention at Edmonton, June 28—July 2. Plans for the 1940 District Convention were made. Calgary was given first place for the coming convention. The dates—July 11—14. The theme: "Live Christ Now." This theme was to be developed in harmony with the plan of the Centennial Committee for the Faith in Action program. The Board unanimously favored that Canada District invite the 1941 International Convention. As a result of this decision an invitation has been sent in from Moose Jaw, Sask.

Some circuits have organized committees to present Gospel programs in different locals. By planning their route they have reached practically all the leagues in their respective circuits. It has placed more responsibility on the circuit leaders, but this has been rewarded by attentive audiences throughout the territory.

Personal contacts by the members of the District Executive have been made as far as possible. However, the great distance prohibit much of this type of work. Much has been done through correspondence, however.

It is with joy that we report this year that our district is now fully organized. Medicine Hat Circuit met on the 12—13. of August and formed a circuit organization. Canada District has now ten circuit organizations. Some new locals have been organized.

We are thankful for these advances. We are still more thankful that through these organizations the Lord seems to reach the young people to "hold and win them" for Jesus Christ. It is because of an evidence of this that we look for greater things in our youth work in Canada.

With this report we wish also as a District to bring our best wishes to the newly elected members of the executive on the International League. May the Lord bless their contact with the organization. We remember too, with appreciation, the blessings we have received from the retiring members of the executive.

We are conscious that the greatest task our youth work has to perform and our greatest objective must be, to bring our young people into vital contact with Christ our Saviour. We need that conviction reemphasized lest our work dwindle into organizational activity only. Our young people need Jesus Christ. The fields are indeed white unto harvest also among our youth. —*Albert M. Vinge.*

Bible Camp Echoes

Many Bible Camps have been held in Canada this summer. A few have sent in reports. Others have not. Through a letter we learn that at Christopher Lake, Prince Albert Circuit Camp, several surrendered to Christ. No report has come in, however. We rejoice over these blessings. Souls were saved also at Hastings Lake Camp.

Swift Current Camp at Outlook College also reports blessings. The following are some echoes from that camp:

"The week at Bible Camp just ended has meant a great deal to me. It has brought me closer to Jesus Christ and has given me a greater desire to be with Him and to learn of Him through the medium of Holy Scriptures. — Another result of the week is to bring me the realization that there is such a thing as good Christian fellowship and that to find friendship you do not have to do everything that unprincipled acquaintances suggest."

(A young boy about 21).

"I'm sure I shall never forget this week. It has been such an enjoyable week and has brought me much closer to my Saviour. And since I have joined the Pocket Testament movement I read a portion of the Bible each day —".

(A ten-year old girl.)

"I enjoyed this week so much and feel I have gained food for my soul. I shall strive to serve my Lord and Master more faithfully by Jesus' help and some time when my journey is ended I will meet my dear children, who have gone to the heavenly home before me again in that Mansion above.—

(A Mother.)